

tému vymáhajícímu věřiteli, který se zdráhá sám přes vyzvání dotýčný předmět z exekuce vyloučiti. Rozsudek tohoto druhu bude ovšem působiti jen mezi stranami. Podle §u 37 ex. ř. jsou třetí osoby oprávněny k odporu proti exekuci, uplatňují-li na předměty do exekuce vzaté právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce. V důsledku zvláštního předpisu §u 258 ex. ř., který praví, že třetí osoba, jež není v držení věci, nemůže zabavení odporovati pro zástavní právo jí příslušející, nelze ovšem z důvodu práva zástavního mobilární exekuci podle §u 37 ex. ř. odporovati, ale to jen tam, kde bylo zabavení věci movité správně podle zákona provedeno a kde zvláštní předpis §u 258 ex. ř. k ochraně zástavního věřitele vystačí. Zákonodárce vycházel patrně z úvahy, že — protože jest pravidelným způsobem výkonu práva zástavního exekuční prodej (§ 461 obč. zák.) — neukřivdí se zástavnímu věřiteli, bude-li zástava pro cizí pohledávku zabavena a zpeněžena, jen když se zachová zástavnímu věřiteli právo na přednostní uspokojení z výtěžku věci a — není-li jeho pohledávka ještě dospělá — umožní-li se mu určovací žaloba po rozumu §u 258 ex. ř. a zajistí-li se mu jeho nárok složením výtěžku k soudu (srv. také motivy k §u 258 ex. ř.). Tento předpis, který má na mysli jen věci movité, podléhající samostatné exekuci, však nechrání dostatečnou měrou hypotekárního věřitele proti škodám, které by mohl utrpěti, kdyby jednotlivé předměty příslušenství nemovitosti byly z jakéhokoliv důvodu proti předpisu §u 252 ex. ř. do exekuce vzaty a samostatně zpeněžovány. Dlužno tu uvážiti toto: a) Příslušenství nemovitosti jest spolu zavazeno s hlavní věcí (§ 457 obč. zák.) a má také sloužiti k uspokojení věřitele (§ 447 obč. zák.). Předpis § 252 ex. ř. jest jen důsledkem předpisu §u 457 obč. zák. Příslušenství není samostatným předmětem zástavního práva, nýbrž sdílí při zavazení osud věci hlavní. Bylo-li by přes to samostatně do exekuce vzato, pak by tím byl porušen nejen formální předpis § 252 ex. ř., nýbrž i hmotněprávní předpis § 457 obč. zák. a tím též takové právo hypotekárního věřitele, které po rozumu § 37 ex. ř. výkonu exekuce nedopouští. b) Ale i kdyby se za to mělo, že by bylo možno předpisu §u 258 ex. ř. použití také v tomto případě, mohl by přes to hypotekární věřitel utrpěti nenahraditelnou újmu odnětím příslušenství nemovitosti, zejména odnětím strojů v továrně, snad strojů drahocenných a těžko nahraditelných, bez nichž by továrna ani provozována býti nemohla (§ 294 obč. zák.), čímž by byla znehodnocena nemovitost sama a toto znehodnocení nemohlo by ani býti vyrovnáno výtěžkem docíleným za jednotlivé kusy příslušenství, i kdyby tento výtěžek podle §u 258 ex. ř. celý připadl hypotekárnímu věřiteli. Nejvyšší soud nemá tedy důvodu, aby se uchýlil od svého rozhodnutí č. 2466 sb. n. s., které souhlasí také s praxí nejvyššího soudu dříve ve Vídni, na př. rozhodnutí čis. 3143 a 4455 Gl. U. n. ř.

Čís. 6074.

Simultanní hypoteky.

Předpisu §u 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. lze použití jen k návrhu oprávněného.

Exekuční soud není povinen upozorňovati knihovní věřitele na jejich práva podle čtvrtého odstavce Šu 222 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. května 1926, R I 438/26.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou polovici nemovitosti přiznal soud první stolice náhradní nárok na neprodané polovině nemovitosti zadnějším věřitelům, kteří vyšli na prázdno, ježto k žádosti přednějších vymáhajících věřitelů byly těmto z prodané polovice nemovitosti přiznány pohledávky celé. Rekursní soud k rekursu dlužníka a vlastnice neprodané polovice nemovitosti napadené usnesení zrušil. Důvody: I když se připustí obdobné použití Šu 222, odstavec druhý a třetí ex. ř. i v případě, že byla vydražena ideální polovice nemovitosti a že jde o zajištění zkrácených věřitelů na druhé neprodané ideální polovici, není tu zákonných podmínek pro stanovení náhrady, poněvadž věřitelé nevznikli ani až do konce rozvrhového roku ani před vydáním rozvrhového usnesení náhradní nárok dle Šu 222 třetí odstavce ex. ř. a tedy jim žádný takový nárok vůbec nepatří a nelze jej z úřadu určit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům zadnějších knihovnických věřitelů.

Důvody:

Jest plně přisvědčiti rekursnímu soudu, že předpisu Šu 222, čtvrtý odstavce, ex. ř. možno použítí jen k návrhu oprávněného, jak zřejmě na jevo jde ze souvislosti odstavce čtvrtého s odstavcem třetím a ze slov odstavce třetího »mohou žádati« a jak nejvyšší soud — nynější i dřívější ve Vídni — opětovně rozhodl (srv. na př. rozhodnutí čís. 3377 sb. n. s. a čís. 49, 131, 1808 sb. Nowak). K vývodům dovolacího rekursu »Všeobecné úvěrní společnosti« jest ještě dodati, že exekuční soud nemá povinnosti upozorňovati knihovní věřitele na jejich práva podle předpisu Šu 222 čtvrtý odstavce ex. ř. a že nedostavení se věřitele k rozvrhovému roku a nepodání potřebného návrhu jde výhradně na jeho vrub.

Čís. 6075.

Zákon o domovnících ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.

I když před účinností zákona byt nebyl dán domovníku v užívání jenom na základě domovnícké smlouvy jako úplata za domovnícké práce tak, že by byl domovník oprávněn užívati bytu jen tak dlouho, dokud trvá služební poměr, dlužno od účinnosti zákona považovati onen byt za služební byt domovnícký. Na tom nemění ničeho, že domovník i napotom z bytu něco platil a že platil příspěvek na opravy a vodné.

(Rozh. ze dne 27. května 1926, Rv I 770/26.)